

Punikki, punikinpentu.

Seison koulunpihalla selkä seinää vasten, koulu on korkealla mäellä ja punarunkoisten mäntyjen välistä vilkkuu järvi. Olemme jälleen muuttaneet enkä tunne pihalla ketään. Tuijotan uhmakkaasti niitä jotka ovat tulleet eteeni irvistelemään ja toistelevat tuota kummallista sanaa. Tarkoittavatko he punaista? Minulla on äidin tekemä tummansininen takki ja sininen neulottu lakki päässä. Ei mitään punaista. En ymmärrä, siksi en vastaa mitään. Jään yksin seinän viereen ja menen muiden perässä johon vasta kun opettaja kilistää kelloa rappusilla.

– Äiti, mitä tarkoittaa punikinpentu?

Äidin vellikattilaa hämmäntävä käsi pysähtyy. Sitten hän nostaa kattilan sivuun niin että kolahtaa. – Älä sinä rupea tonokkeja kuuntelemaan. Sinä olet yhtä hyvä kuin kuka tahansa muu, paina se mieleesi, äiti sanoo kipakasti.

Luokassa joku kuiskaa sanan liian äänekkäästi. Opettaja on kirjoittanut kaunokirjoitusmalleja tauluun selkä luokkaan päin, nyt hän antaa kätensä vaipua ja seisoo vähän aikaa hiljaa. Kun hän kääntyy, hän on niin vakavan näköinen, että meitä alkaa pelottaa. Tulee hiirenhiljaista. Opettaja sanoo: - En halua koskaan enää kuulla tuota sanaa. Kaikki ihmiset ovat samanarvoisia ja jokainen joutuu tilille omasta elämästään.

– Arvaa oma tilasi, anna arvo toisellekin, opettaja sanoo.

Tuijotan tiukasti keltaista pulpetinkantta. Muistan sanan jota olen kuullut isän käyttävän joistakin tämän seudun asukkaista. Kokeilen sitä suussani: kieli painuu kitalakea vasten ensin peh-

meästi, sitten terävästi tuhahtaen. Lahtarit. Annan kielen hokea sitä äänettömästi, vain leuka vähän liikkuu. Se on kuin loitsu, se antaa minulle voimaa: isä ja äiti antavat minulle voimaa. Opettajan takia en koskaan sano sitä sanaa ääneen, vaikka joskus teki si mieli kiljaista se koulunpihalla. Opettaja elää sellaisessa maailmassa jossa ihmisiä ei nimitellä millään nimillä vaan kaikilla on sama arvo. Siihen maailmaan minäkin haluan.